

N:o 132.

Af Herr **J. F. Edström**: Angående förändrad lydelse å § 7 i instruktionen för taxeringsförrättningarne.

Instruktionen för taxeringsförrättningarne, sådan den lyder uti Bevillningsstadgan af år 1872 samt blifvit öfverflyttad från Bevillnings-Utskottets betänkande N:o 2 år 1871 och Kongl. kungörelsen 25 Maj samma år, har utgjort föremål för olika tolkning och tillämpning i fråga om *det antal år*, som bör förflyta mellan förnyad uppskattning *i allmänhet* af fast egendom.

Ordalydelsen torde svårigen kunna tydas annorlunda, än att det värde, som, exempelvis, åsattes år 1873, borde gälla och tillämpas först och främst för detta taxerings- och skatte-år 1873 och sedermera jemväl för "de närmast efter följande tre åren"; 1874--76; således sammanlagdt fyra år. Men detta afviker från allmänt rådande föreställning och förut vanlig praxis, att taxeringsvärdena borde regleras "hvert tredje år", såsom orden primitivt lydte uti Bevillnings-förordningen af år 1861 (N:o 34 Svensk Författnings-Samling), en ordställning, som år 1864 (Författnings-Samling N:o 3) varierats till "efter tre års förlopp", men år 1866 (N:o 59) öfvergifvits.

Den enighet, som, efter hvad jag tror, varit rådande derom, att, sedan taxeringsvärdena åren 1867 och 1870 reglerades, "förnyad uppskattning" borde ske 1873, har blifvit rubbad genom den nya redaktionen, såsom i stället hänvisande till årtalet 1874.

Ibland fall af förvillelser, som 1871 års ofvan åberopade Kongl. kungörelse och instruktions-paragrafen i fråga föranledt, skall jag, med förbigående af iakttagelser redan år 1872, tillåta mig att anföra *ett* från år 1873, och detta ganska bevisande: En socken finnes, som delvis hörte till två särskilda län. Länsstyrelsen i det ena af dessa län intog uti sin allmänna kungörelse om årets bevillnings-beredningar detta tillägg: "Och fästes vederbörandes uppmärksamhet derpå att, då förnyad uppskattning af fastigheterna i länet verkställdes senast år 1870, densamma, jemlikt 7 §

uti instruktionen, fortfarande bör gälla intill år 1874"; den andra länsstyrelsen lät deremot i samma angelägenhet offentliggöra: "Att fast egendom inom länet innevarande år bör undergå ny uppskattning i enlighet med Bevillningsstadgan och Instruktionen för taxeringsförrättningarne, derpå har länsstyrelsen, af förekommen anledning, velat fästa vederbörande bevillningsberedningars och taxeringskomitéers uppmärksamhet". Dessa, hvarandra motsatta påbud blefvo, hvart på sitt håll, åtlydda, hvarutaf inom den åsyftade socknen, i hvars olika länsdelar finnas hemman med ymnig skogstillgång och hvilka fördenskull, efter tre-årsberäkningen, bort vara nnderkastade väsendtlig värde-förhöjning år 1873, följde, att skogs-egendomarne i ena länsdelen åsattes icke obetydligt förhöjda värden, då i den andra 1872 års värden bibehöllos oförändrade och undanskötos till år 1874. Detta senare förfarandet i ena länet hade åtminstone egt rum vid beredningen och taxeringen, och jag förmodar att dervid förblef äfven hos pröfningskomitéen, enär denne, i antaglig brist af behöflig sakkänedom vid en långt aflägsen länegräns, svårigen kunde bestämma fullt rättvisa ändringar uti lokalkomitéernas åtgärder.

I anledning af det anförda får jag värdsamt föreslå,
att Riksdagen måtte besluta det förtydligande eller den förändrade lydelse af 7:de § uti Instruktionen för taxeringsförrättningarne, omständigheterna kunna anses påkalla.

Stockholm den 29 Januari 1874.

Joh. Edström.